

F. t. varemærkelov

Til § 39

Stk. 1 er ændret i forhold til den gældende lovs § 33, således at den, der har fået overdraget retten til et varemærke, ikke har pligt til at anmelde dette, men at overdragelse skal noteres efter begæring. Det er anset for overflødig at påbyde anmeldelse af en overdragelse, når der ikke er nogen sanktion forbundet med at undlade dette. Bestemmelsen har alene ordensmæssig karakter og har ingen indflydelse på den materielle ret til et varemærke.

Til § 40

Stk. 1 overfører uden ændringer direktivets artikel 8, stk. 1. Gældende praksis er i overensstemmelse med bestemmelsen, men denne retstilstand fremgår kun indirekte af den gældende lovs § 34.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 34, stk. 1. Der er, som i den gældende lov, ikke pligt til at anmelde licens. Bestemmelsen har således alene ordensmæssig karakter, og manglende notering har ingen indflydelse på licensaftalens gyldighed eller materielle indhold. Varemærkelovens § 34, stk. 2, om licenstagernes mulighed for at videreoverdrage sin ret, er ikke bibeholdt, og spørgsmålet skal herefter afgøres efter obligationsrettens almindelige regler.

Stk. 3 er en uændret overførsel af direktivets artikel 8, stk. 2. Bestemmelsen fastslår, at en mærkeindehaver, foruden de rettigheder, der følger af almindelige aftaleretlige principper, kan gøre varemærkeretten gældende i forbindelse med håndhævelse af sine rettigheder over for en licenstag. Dette er i visse henseender en nydannelse i forhold til hidtidig dansk ret.

Til § 41

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 35.

*Kapitel 6**Til § 42*

Bestemmelsen afløser den gældende lovs § 37. Ved ændringen er der sket en skærpelse af den strafferetlige sanktionsmulighed, idet bestemmelsen giver hjemmel til frihedsstraf under særligt skærpende omstændigheder. Forslaget skal ses som et led i bekæmpelsen af »piratvirksomhed«, jf. herved retsplejelovens § 653 med dertil hørende bekendtgørelse.

Efter stk. 2 er overtrædelser af loven undergivet privat påtale. Overtrædelse omfattet af § 42, stk. 1, 2. pkt., (grove varemærkekrænkelser) er dog undergivet betinget offentlig påtale svarende til ophavsretslovens § 55 f, stk. 2. Det forhold, at sagerne behandles som politisager, indebærer, at også beslaglæggelse kan komme på tale.

Stk. 3 indeholder en sædvanlig bestemmelse om juridiske personers bødeansvar.

Til § 43

Stk. 1 er en ændring i forhold til gældende lovs § 38, stk. 1. Bestemmelsen giver i stk. 1 og 2 hjemmel til at pålægge krænkeren at udrede vederlag for udnyttelsen af varemærkeretten. Bestemmelsen kan dermed anvendes uden nærmere påvisning af et tab. Udtrykket »rimeligt vederlag« skal fortolkes i overensstemmelse med den tilsvarende regel i patentloven, d.v.s. som et passende vederlag, svarende til en licensafgift. Bestemmelsen er med ændringen bragt på linie med patentlovens § 58, stk. 1, 1. led, og mønsterlovens § 36, stk. 1.

§ 43, stk. 4, fastsætter, at Sø- og Handelsretten er kompetent i alle sager for hvis udfald varemærkeloven er af væsentlig betydning. Dette er en ændring i forhold til den gældende lovs § 37, stk. 4, der alene fastsætter, at Sø- og Handelsretten er værneting for udenlandske mærkeindehavere. Baggrunden for denne ændring er særligt ønsket om, at varemærkeretlige og markedsføringsretlige tvister behandles ved Sø- og Handelsretten, under hensyn til disse to retsområders tætte tilknytning til hinanden. Sø- og Handelsretten er allerede kompetent til som 1. instans at pådømme sager for hvis udfald markedsføringsloven er af væsentlig betydning, jf. denne lovs § 13.

Til § 44

Bestemmelsen er uændret i forhold til den gældende lovs § 41.

Til § 45

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 42.

*Kapitel 7**Til § 46*

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 44. Det fastslås, at indbringelse for Patentankenævnet altid har opsættende virkning. Efter forslagets § 30, stk. 2, 2. pkt., har mærkeindehaveren adgang til at indbringe en sag direkte for domstolene, hvis en registrering begæres ophævet.

Til § 47

Bestemmelsen giver hjemmel for direktoratet til at påtage sig diverse serviceopgaver på varemærkeområdet. Patentdirektoratet vil alene være responderende organ i forbindelse med retssager, når begge parter